

ת"פ 19320/01/20 - מדינת ישראל נגד א' ב'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19320-01-20 מדינת ישראל נ' ב'
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיה קו-אור ארז

המאשימה

נגד

א' ב'

ע"י ב"כ עו"ד מיטל אורשלם

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ), אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי:

2. במועד הרלוואנטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת - יוצאי חבר המדינות - בני זוג הנשואים מזה כשנה. עם זאת, לאחר האירוע החלו ביניהם הליכי גירושין ובמהלך ניהול המשפט לפניי הם התגרשו על פי פסק דין של בית הדין הכנסייתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 28; עמ' 28 שורה 10 ואילך).
3. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 21.09.19 בשעה 00:40 או בסמוך לכך ישבו הנאשם והמתלוננת ברכבם המשותף בחניון מתחם התחנה בתל-אביב, כשהנאשם יושב במושב הנהג והמתלוננת במרכז המושב האחורי. בין הנאשם לבין המתלוננת התגלע ויכוח על רקע ניקיון ביתם. או אז תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בשתי מכות אגרוף בירכה הימנית, באמצעות ידו השמאלית. בתגובה ביקשה המתלוננת לצלם את מעשי הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שלה, אך הנאשם חטף אותו מידה, חנק אותה באמצעות ידו השמאלית סביב צווארה וזרק את הטלפון מהרכב. בעקבות התקיפה נגרמו למתלוננת חתך קטן בסנטרה וסימנים אדומים סביב צווארה.
4. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בן זוג)**, לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
5. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בדיון המקדמי, מפי באת-כוחו. בתשובתה הודתה ההגנה **"בזמן ובמקום"** ואישרה כי אכן התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת על רקע ניקיון ביתם. עם זאת הוכחה תקיפת המתלוננת, תוך שב"כ הנאשם ציינה: **"הוא זרק לה את הטלפון החוצה מהרכב"**

ואמר לה לצאת מהרכב אך לא תקף אותה... הוא לקח לה את הטלפון, הוא לא חנק אותה. החבלות לא מהנאשם אלא ככל הנראה מאירועים אחרים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 10 ואילך).

6. עוד יש לציין, ועל כך אין מחלוקת, כי האירוע מושא כתב האישום אירע בתום בילוי משותף של הנאשם והמתלוננת עם זוג חברים - פלוני, חבר של הנאשם, ואלמונית, חברה של המתלוננת, שבני הזוג ביקשו להכיר ביניהם. המתלוננת הביאה לבילוי את כלבתם של בני הזוג ואלמונית הביאה את כלבתה. הבילוי החל ביום שישי 20.09.19 בשעות הערב, כאשר האירוע מושא כתב האישום התרחש כבר לאחר חצות, דהיינו ביום שבת, בחניון מתחם התחנה.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננת ופלוני וכן שלושה שוטרים: הסיר שהוזעק לחניון לאחר שהמתלוננת התקשרה למוקד 100, ושני חוקרים. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, ובהם הודעת הנאשם ודו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת.

(1) עיקר עדות המתלוננת:

8. בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת על היציאה לבילוי המשותף, שבמסגרתו כאמור ביקשו הנאשם והמתלוננת לערוך היכרות בין פלוני לבין אלמונית. ואולם, כל הבילוי החל בלחץ ובמריבה, שכן הנאשם התעכב בעבודתו, בעוד אלמונית כבר הגיעה למוקם המפגש. המתלוננת היתה אפוא בלחץ רב והתקוטטה עם הנאשם בטלפון. בסופו של דבר הגיע הנאשם לביתם של בני הזוג ולקח את המתלוננת ואת פלוני למוקם המפגש, ברכבם של בני הזוג. לאחר שהארבעה נפגשו וישבו לאכול במסעדה, הם שבו לכיוון רכביהם תוך הליכה דרך הטיילת. לדברי המתלוננת, "שם התחדש הריב ביני לבין הנאשם. רבנו על דברים שטותיים, כמו ניקיון בבית, הכנת אוכל" (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 13 ואילך).

9. הארבעה המשיכו לכיוון החניון, כאשר אלמונית הלכה לרכבה, ואילו השלושה המשיכו לרכב של בני הזוג. הנאשם התנגד לכך שהמתלוננת תצטרף ואמר שהיא תבקש הסעה מאלמונית או שתזמין מונית. ואולם, המתלוננת התעקשה להיכנס לרכב, תוך שפלוני הלך כדי לשלם את כרטיס החנייה. את שקרה לאחר מכן תיארה המתלוננת כלהלן:

המשכנו לריב בתוך הרכב. בעלי ישב במושב הנהג. אני ישבתי במושב האחורי, האמצעי. בעלי ה[ס]תובב אליי ונתן לי 2 בוקסים בירך ימין. בשלב הזה הוצאתי את המכשיר הנייד שלי והתחלתי הקלטה. זה רק הכעיס אותו עוד יותר. הוא חטף את הנייד מהיד שלי וזרק את הנייד והתיק שלי מהרכב. הוא התעקש שאצא מהרכב, ניסה להוציא אותי בכוח ולא הסכמתי. לאחר מכן הוא תפס אותי בצוואר. ניסיתי להתנגד ולתפוס את היד שלו להוריד אותה ולא הצלחתי. הוא חנק אותי. נהיה לי שחור בעיניים. חשבתי שאני הולכת להתעלף. הוא שחרר אותי ובשלב הזה ראיתי שפלוני ליד הרכב, ליד דלת הנוסע השמאלית, הדלת היתה פתוחה. הוא עמד שם עם המכשיר הנייד שלו. ביקשתי ממנו שיביא לי את המכשיר כי רציתי לחייג למוקד. בעלי לשעבר ראה שאני מבקשת ממנו וחטף לו את הטלפון. לאחר מכן הם החזירו את הנייד שלי

והתיק שלי לרכב, והדבר הראשון שעשיתי זה לחייג למוקד (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 18 ואילך)^[1].

10. הגם שמהתיאור הנ"ל משתמע כי הנאשם ניסה להוציא את המתלוננת כשהוא מחוץ לרכב,

בהמשך הבהירה המתלוננת כי הנאשם עשה זאת מתוך הרכב. לדבריה, הוא הסתובב אליה - כיוון שישב במושב הנהג - ועם "יד שמאל שלו, ותפס אותי בצוואר" (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 30). לגרסת המתלוננת, כתולדה מהתקיפה נגרמו לה חבלות: סימנים על הצוואר היכן שהנאשם תפס בה, וכן שריטה על הלסת שנגרמה כשהנאשם ניסה לתפוס אותה והיא התנגדה (שם, עמ' 5 שורה 3 ואילך).

11. ב"כ המאשימה הציגה לפני המתלוננת מספר תמונות שלה: שתיים שצולמו בשטח ועוד חמש בתחנת המשטרה (ר' ת/1).

המתלוננת טענה כי בתמונות שצולמו בשטח ניתן לראות את החבלות על צווארה, ובתמונות הנוספות את הסימן על הירך, שנגרם לטענתה מאגרופים, וכן את השריטה על סנטרה. ראוי להעיר, אפוא, כי קשה להבחין בסימנים בתמונות שצולמו בשטח. בנוסף, בצילומים מהתחנה לא ניתן להבחין בסימן על הירך ואילו הסימנים בצדי הצוואר נראים כשינוי גוון קלים. להבדיל, השריטה בסנטר נראית בבירור.

12. המתלוננת אישרה את הקלטת השיחה למוקד המשטרה (ת/2), בה היא הודיעה שהיא ברכב

"ובעלי כרגע תקף אותי". המוקדנית שאלה את המתלוננת האם הנאשם לידה כרגע והיא השיבה "הוא משלם" וציינה כי מדובר ברכב מסוג טויוטה אאוריס. בהמשך, כשנשאלה על ידי המוקדנית האם היא זקוקה לטיפול רפואי, השיבה המתלוננת בשלילה ואמרה שמדובר ב"חבלות יבשות". בהמשך, לשאלה נוספת האם לזמן את מד"א, שוב אמרה המתלוננת שאין צורך משום ש"זו לא איזו שהיא פגיעה". במהלך השיחה יצאה המתלוננת מהרכב ובשלב מסוים החלה לצעוק ברוסית, כאשר למוקדנית הסבירה שהנאשם נעל את הכלבה ברכב (יוער כי הוגש מעין סיכום של ההקלטה, במזכר ת/5, אך לא מדובר בתמליל וחסרים בו פרטים רבים).

13. עוד אישרה המתלוננת את הסרטון, אותו כאמור היא צילמה במהלך האירוע והעבירה למשטרה

(ת/3). מדובר בסרטון באורך של כ-25 שניות, בו נשמעים הנאשם והמתלוננת מדברים בשפה הרוסית (הסרטון תורגם ותומלל הן על ידי היחידה החוקרת (ת/9) והן על ידי ההגנה (נ/2, תמלול יותר מפורט)). בסרטון נראה הנאשם יושב בכיסא הנהג בעוד המתלוננת יושבת מאחור. השיחה מתנהלת בשפה הרוסית והנאשם נראה מנופף, בידו הימנית, לכיוון חוץ הרכב. בהתאם לתמלול ההגנה (נ/2) המתלוננת שאלה את הנאשם "נגעת בי?", הנאשם השיב: "אני?" והוסיף "אני משלם על הרכב הזה". לאחר מכן המתלוננת אמרה לנאשם "נגעת בי, יא כלב", הנאשם מצידו אמר לה לצאת מהרכב והיא הוסיפה "לך תזדיין". הנאשם קילל את המתלוננת ושוב אמר לה לצאת מהרכב. בשלב זה נראה הנאשם שולח את ידו הימנית לכיוון הטלפון, שבאמצעותו צילמה המתלוננת את הסרטון, המתלוננת אומרת לו שלא יגע בטלפון ובה, וההקלטה נפסקת מסיבה לא ברורה (נראה שהטלפון נופל).

14. בחקירה הנגדית הוטח במתלוננת כי תיאורה את מהלך התקיפה אינו הגיוני, שכן הנאשם ימני ואין

זה סביר שיתקוף אותה ביד שמאל; והכל כאשר הוא יושב במושב הנהג והיא יושבת במושב מאחור. לכך השיבה המתלוננת כי הנאשם הסתובב לכיוונה עם חצי הגוף והשתמש בידו השמאלית (בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 10 ואילך). עוד הכחישה המתלוננת כי הסימנים שנגרמו לה הם מהשתוללות של הכלבה. לדבריה, מדובר בכלבה רגועה מאוד, שנוסעת עמה לעבודתה, אשר אינה כלב שמירה ואין לה אינסטינקטים של כלב שמירה (שם, שורה 16 ואילך).

15. המתלוננת אישרה כי יצאה מהרכב רק כשהמוקדנית אמרה לה לעשות כן (בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 4). כאשר עומתה עם גרסת הנאשם, שלפיה הוא זה שהוציא אותה מהרכב, חזרה המתלוננת ואמרה: **"אני לא יודעת"** (שם, עמ' 10 שורה 5 ושורה 10). המתלוננת הסבירה כי היא לא צעקה או פנתה לעזרת העוברים ושבים במקום משום שהיתה בלחץ גדול מאוד מהסיטואציה, וכשנשאלה מדוע לא אמרה מאומה לפלוני השיבה: **"אני לא יודעת למה לא אמרתי"** (שם, עמ' 8 שורה 15). המתלוננת הסבירה עוד שהיתה במצב של הלם ולכן גם לא התקשרה לחברתה אלמונית אלא רק לאחר שיחתה עם מוקד 100 (שם, עמ' 9 שורה 1 ואילך).
16. המתלוננת אישרה כי לנאשם לא היה מעמד עצמאי בארץ ועל כן המעמד שלו היה תלוי בנישואיהם (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 14 ואילך). עם זאת, המתלוננת הכחישה כי היתה נוהגת לאיים על הנאשם, באופן תדיר, כי היא תפנה למשטרה כדי להביא לגירוש מהארץ. בהקשר זה הוסיפה המתלוננת כי ניתן לשמוע, בסרטון, שהנאשם אינו מפחד ממנה, וכן - כשהוטח בה ששניהם נשמעים מקללים זה את זה - **"לא פחדנו אחד [ד] מהשני. אני לא הסכמתי לצאת מהאוטו"** (שם, שורה 22).
17. המתלוננת נשאלה מדוע בשיחה עם מוקד 100, בתשובה לשאלת המוקדנית האם הנאשם נמצא לידה כרגע, אמרה שהנאשם משלם, והשיבה: **"התכוונתי לפלוני"** (בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 12). עם זאת, מיד בהמשך הוסיפה: **"אני מבהירה, יש עמדת תשלום ביציאה מהחניון. יכול להיות שהוא היה שם. אני לא זוכרת. מה שקרה אחרי התקיפה ואיך הגעתי לספסל - אני לא זוכרת את זה"**.
18. הוטח במתלוננת כי התיעוד בתמונות (ת/1) אינו מתיישב עם חניקה, ועל כך היא השיבה: **"רואים את הסימנים משני הצדדים. הסברתי שהוא ניסה לתפוס אותי והתנגדתי. לקח לו זמן לסגור את האצבעות שלו עליי"** (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 17 ואילך). המתלוננת הכחישה כי נהגה לצלם את הנאשם על מנת לאיים עליו, על רקע מעמדו לארץ, והסבירה כי בזמן האירוע **"ההיגיון שלי אמר לי שכשאני אוציא מצלמה הוא יפסיק. טעיתי"** (שם, שורה 28). הוטח במתלוננת כי בסרטון היא נשמעת מקללת את הנאשם **"(יא כלב... לך תזדיין)"** כשהלה טוען שלא נגע בה, ועל כך השיבה: **"הוא יכול להגיד. אני אומרת שהוא נגע בי והוצאתי את הטלפון אחרי שהוא נגע בי"** (שם, שורה 32).

(2) עיקר עדותו של פלוני:

19. פלוני סיפר בעדותו כי הוא עובד יחד עם הנאשם בחנות רכב, מזה כשנתיים. את המתלוננת, כך סיפר, פגש פעמיים בלבד (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 6). בחקירתו הראשית תיאר את היציאה לבילוי, כאשר לאחר שאכלו ויצאו ללכת לטייל, **"בטיילת הכל התחיל"** (שם, שורה 18). המתלוננת שאלה את הנאשם מתי הוא יקנה מדיח, והלה השיב לה שיעשה כן כאשר המטבח יהיה מסודר. מכאן החלו חילופי דברים, שהתדרדרו ל**"מילים לא טובות"**. הנאשם אמר למתלוננת שהיא תלך ברגל הביתה והמתלוננת השיבה שלא. כאן הנאשם נפרד והלך לבדו לכיוון הרכב, בעוד הוא (פלוני) נשאר עם שתי הגברות.
20. לגרסת פלוני, שלושתם הגיעו לרכב לפני הנאשם והמתינו לו כמה דקות. הנאשם הגיע ופתח את הרכב, והם (פלוני, הנאשם והמתלוננת) נכנסו לרכב. פלוני טען שהוא היה הנהג, והחל לנסוע ברכב, אלא שאז ירד כדי לשלם על החנייה. אז, **"ברגע ששילמתי על חניה, קרה משהו באוטו. אני לא**

יודע מה קרה, שמעתי רעש. ברגע שהגעתי, א' [הוציא את] (המתלוננת) מהאוטו (בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 27 ואילך). פלוני הוסיף כי ברכב היתה הכלבה, שהנאשם לא נתן למתלוננת לקחת אותה, כאשר לאחר מכן הוא והנאשם נסעו מהמקום ואילו המתלוננת נשארה שם. עוד ציין, כי הטלפון של המתלוננת היה אצל הנאשם, אך כנראה הוא החזיר לה אותו (שם, עמ' 19 שורה 1). פלוני חזר וסיפר כי בעת האירוע הוא שילם על החנייה והוסיף כי זו פעם ראשונה שראה את הנאשם "**בדבר כזה**". לדבריו, המתלוננת אמרה לנאשם משהו על הוריו, ובגלל זה הוא נכנס ל"**rush קצת**" (שם, שורה 18 ואילך).

21. בחקירתו הנגדית חזר פלוני ואישר כי לא ראה דבר ממה שאירע בתוך הרכב, וכן שהמתלוננת לא אמרה לו דבר (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 15). עוד ציין פלוני כי הכלבה ישבה יחד עם המתלוננת במושב האחורי "**אולי על הידיים שלה**", שכן מדובר בכלבה קטנה.

(3) עיקר עדויות השוטרים:

(א) עיקר עדותו של הסייר פאדי חמאתי:

22. הסייר חמאתי הוא שהוזעק לחניון מתחם התחנה, בעקבות הדיווח של המתלוננת למוקד 100. בדו"ח הפעולה שערך תיאר הסייר כי הגיע למתלוננת, כאשר:

לדבריה בעלה תקף אותה ברכבם... לדבריה הרקע על התקיפה היה על אי ניקיון הבית כמו שצריך ותוך כדי שהיא יושבת במושב האחורי ברכב בעלה הסתובב חנק אותה עד לרמה שאין לה אוויר בריאות לדבריה והביא לה שני אגרופים לרגל ימין. ניתן לראות שיש לה סימן חבלה בפנים בסנטר צד ימין ניתן לראות גם שאזור הצוואר שלה עם סימנים אדומים. לשאלתי אליה האם זאת פעם ראשונה וזאת מסרה שכן והם ביחד כ-3 שנים... מסרה שהרכב על שמה שהיא לקחה את ההלוואה את בעלה זה שמשמש ברכב ביום יום היא מוסרת שבעלה העיף אותה עכשיו מהרכב והוא יצא מהמקום יחד עם חבר שלו לכיוון בת ים להקפיץ אותו הביתה... הנ"ל היתה במקום יחד עם החברה שלה בשם אלמונית... אך זאת לא היתה עדה למקרה אלא החבר של בעלה היה עד למקרה (ר' בדו"ח ת/7).

23. הסייר חמאתי צילם את המתלוננת - תמונות שכאמור לעיל קשה להבחין בהן בחבלות - והבהיר כי רשם שמדובר בסימני אלימות רק "**לפי דבריה**" של המתלוננת (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 25). הסייר הסביר כי עזב את המקום שכן "**אין כבר עבירה במקום**" (שם, עמ' 17 שורה 11), תוך שהמתלוננת ציינה כי תגיע לתחנה יחד עם חברתה.

(ב) עיקר עדותו של החוקר עמית חזות והודעת הנאשם:

24. החוקר חזות גבה את הודעת הנאשם ביום האירוע, 21.09.19, החל בשעה 06:25 (ההודעה הוגשה וסומנה ת/8). החקירה נערכה בשפה הרוסית, תוך היעזרות בסייר דובר רוסית, לאחר שהנאשם נועץ בעו"ד. החוקר חזות גבה גם את הודעת המתלוננת, ואגב כך צילם אותה (התמונות שכאמור צולמו בתחנה וצורפו לת/1).

25. בהודעתו אישר הנאשם את דבר הוויכוח שפרץ בינו לבין המתלוננת וכן שלא רצה לקחתה הביתה.

עם זאת הכחיש הנאשם שהיכה את המתלוננת באגרופים. לדבריו "זו פעם שנייה שהיא מגרשת אותי מהבית ופעם חמישית שהיא מאיימת שהיא תתקשר למשטרה כל החברים מכירים את הסיפור" (ת/8, שורה 27 ואילך). משהוטח בנאשם שהמתלוננת מסרה כי לאחר האגרופים "חנקת אותה עם יד שמאל שלך ותפסת לה את הגרונרת והיא לא הצליחה לנשום", השיב הלה: "אין לי מה להגיד. זה פשוט חרטה" (שם, שורה 31).

26. החוקר הציג לנאשם את תמונות המתלוננת והנאשם אמר שהעור של המתלוננת מאוד רגיש וייתכן שהסימנים נגרמו מהכלבה. עם זאת, הגם שהנאשם חזר והכחיש שהיכה את המתלוננת, הוא אישר שהוציא אותה מרכב; וכדבריו: "להרביץ לא הרבצתי תפסתי אותה מהיד להוציא אותה מהרכב" (ת/8, שורה 15), ובהמשך "פתיחתי דלת אחורית ומשכתי אותה החוצה" (שם, שורה 41). הנאשם נשאל האם לקח למתלוננת את הטלפון הנייד שלה ואישר זאת: "לקחתי את התיק כשמשכתי אותה החוצה ושמתי את הטלפון בפנים וזרקתי את התיק על הדשא" (שם, שורה 43 ואילך). כשנשאל האם חטף למתלוננת את הטלפון מהיד אמר הנאשם: "באמת לא זוכר או שהיה על המושב באוטו, לקחתי כן והוצאתי" (שם, שורה 48) ובהמשך אישר את הסרטון ת/3. לשאלה האם היו אירועי אלימות בעבר השיב הנאשם: "צעקות, אלימות פיזית לא, טרקתי דלת בחוזקה אבל אף פעם לא הרמתי עליה יד" (שם, שורה 63).

27. בעדותו הסביר החוקר חזות כי גבה את ההודעה כחוקר תורן לילה, האמור ליתן מענה ראשוני לאירועים שמגיעים לתחנה (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 6). כשנשאל בחקירה נגדית מדוע לא גבה הודעה מאלמונית, חזר החוקר ואמר כי נתן רק מענה ראשוני, בגביית הודעות המתלוננת והנאשם (שם, עמ' 22 שורה 19 ואילך). החוקר לא זכר האם אלמונית הסיעה את המתלוננת לתחנת המשטרה וציין שהמתלוננת לא ביקשה שאלמונית תמסור גרסה משום שלא היתה באירוע (שם, עמ' 24 שורה 15).

(ג) עיקר עדותו של החוקר שי קוזוקרו ודו"ח העימות:

28. החוקר קוזוקרו ערך את העימות בין הנאשם לבין המתלוננת, יום לאחר האירוע (דהיינו ביום 22.09.19; דו"ח העימות הוגש וסומן ת/4). בנוסף ערך החוקר מזכר אודות השיחה למוקד 100 (ת/5, הגם שכאמור לא מדובר בתמליל) וכן דו"ח תובנות מצלמת גוף (של הסייר חמאתי, הוגש וסומן ת/6).

29. העימות בין הנאשם לבין המתלוננת נערך בשפה הרוסית ותורגם באמצעות חוקר דובר רוסית. בפתח הדברים חזרה המתלוננת על גרסתה ביחס לתקיפתה על ידי הנאשם, אך הגם שחזרה על טענתה שהנאשם היכה בה ביד שמאל, היא הוסיפה וטענה שהנאשם "תפס אותי אני לא יודעת עם איזה יד אבל היה לי שחור בעיניים" (ת/4, שורה 8 ואילך). בתגובה הכחיש הנאשם את הדברים ואמר: "לא היה דבר כזה אני ניסיתי לחטוף [לה מה] טלפון כל פעם שאנחנו רבים אז היא כל הזמן מקליטה ומסריטה וזה טלפון שלה ואני ניסיתי לחטוף לה את הטלפון וצעקתי לה לעוף מפה, לא נתתי לה מכות ברגליים היא יושבת במושב האחורי ועשתה לי כמו פרובוקציה שאני אעשה משהו והסריטה אותי..." (שם, שורה 11 ואילך).

30. המתלוננת נשאלה האם השריטות הן מהנאשם או מהכלבה והשיבה שמהנאשם (ת/4, שורה 22). הנאשם אמר כי ייתכן שהשריטה קרתה כשחטף למתלוננת את הטלפון, והוסיף כי כשהכלבה רואה את המריבות שלהם גם היא מתעצבנת ומתנפלת ועשויה לגרום לשריטות. הנאשם נשאל לגבי חניקת

המתלוננת, השיב "לא היה דבר כזה" והוסיף כי משך את המתלוננת ביד על מנת להוציא אותה מהרכב בכוח (שם, שורה 27 ואילך). כשנשאל הנאשם מדוע שהמתלוננת תגיש עליו תלונה חזר ואמר כי היא כל הזמן מאיימת עליו בתלונות למשטרה. בסיום העימות אמר הנאשם למתלוננת: "אני כל הזמן אמרתי שבואי נתגרש כבר וכי נמאס לי הכל" (שם, שורה 34).

31. בחקירתו הנגדית נשאל החוקר קוזוקרו אודות פעולות חקירה נוספות, שנדרשו לשיטת ההגנה, והשיב כי אינו זוכר שהיתה הנחייה לכך או שהיה צורך בכך (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 21 ואילך). כשנשאל האם נערכה בדיקה בחניון לאיתור מצלמות אבטחה השיב החוקר "מאמין שכן, לא זוכר" (שם, עמ' 4 שורה 4).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

32. מטעם ההגנה העיד הנאשם וסיפר כי עובר לאירוע מושא כתב האישום היה נשוי למתלוננת כשנתיים, מתוך שלוש שנות זוגיות, כאשר את מעמדו בארץ קיבל בזכותה (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 1 ואילך). הנאשם ציין כי במריבות ביניהם נהגה המתלוננת לאיים עליו שתפנה למשרד הפנים על מנת לשלול ממנו את הרישום כבעלה. אשר לפרידתם אמר הנאשם: "הבית הוא שלה, היא זרקה אותי" (שם, שורה 12).

33. הנאשם תיאר את היציאה המשותפת לביוליו והוויכוח שהחל בינו לבין המתלוננת בנושא רכישת מדיח כלים והניקיון בבית, ולאחר מכן בנושא הרכב, שלדבריו הוא מימן אותו. הנאשם סיפר כי המתלוננת החלה לדבר סרה בסבתותיו - ובתנאי חוסר הניקיון בהם הן חיות באוקראינה - ובהתלהט הוויכוח אף הוסיפה שלא נותר להן זמן רב לחיות. או אז: "פה אני לא התאפקתי, והתפוצצתי. התחילו צרחות. פתחתי את הדלת. תפסתי לה את פרק היד, הוצאתי אותה מהאוטו. היא התנגדה פיזית, לא רצתה לצאת. בסופו של דבר אני חטפתי את התיק שלה, זרקתי על הדשא את התיק, את הטלפון שלה. היא אמרה לי שהיא מתקשרת למשטרה. אני אמרתי לה אם את מתקשרת למשטרה באותה הזדמנות תתקשרי לעו"ד לגבי הגירושין. אני לא מתכוון להישאר לחיות איתך" (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 25 ואילך).

34. הנאשם חזר על טענתו כי בכל ריב ביניהם נהגה המתלוננת להתחיל לצלם; וכדבריו: "במידה ואני מרים את קולי היא מיד מפעילה את הטלפון על מנת ללחוץ עליי, בכוונה להתלונן" (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 11 ואילך). עוד הציגה הסניגורית לנאשם מסמך, לדבריה תצהיר שהגישה המתלוננת במסגרת הליך הגירושין בבית הדין הכנסייתי (שם, עמ' 27 שורה 22 ואילך). בהקשר למסמך זה ר' להלן, בפסקה 37).

35. בחקירה הנגדית הטיחה ב"כ המאשימה בנאשם שתיאורו את נסיבות הוויכוח אינו עקבי בפרטיו. הנאשם בתשובה חזר וטען כי הוויכוח היה אודות ניקיון הבית, אבל "מה שהדליק לי את הוויכוח היה המשפט שלה, תסתכל על הסבתות שלך. הסבתות שלי מתגוררות באוקראינה. מה הקשר?" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 26 ואילך). עוד הטיחה ב"כ המאשימה בנאשם כי כל העדויות תומכות בגרסת המתלוננת, והנאשם השיב: "מה זאת אומרת שכולם מספרים? היא מספרת. אלה המילים שלה. יש לה זכות לומר כל דבר שהיא רוצה. אני אמרתי כן חטפתי לה, תפסתי לה את פרק היד" (שם, עמ' 30 שורה 16 ואילך). עוד הוסיף הנאשם: "כן. זרקתי את התיק ואת הטלפון."

וצרחתי כמו משוגע, קיללתי" (שם, שורה 23).

36. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי חנק את המתלוננת עד שהיא התקשתה לנשום, והוא השיב: **"לא, לא עשיתי את זה. לו הייתי עושה את זה, היו נשארו שם סימנים. כעבור יממה היה עימות והגרונ שלה היה נקי לחלוטין. חוץ מסימן על הסנטר"** (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 11 ואילך). כשהוטחו בו הדברים שוב, הוסיף הנאשם: **"לא נכון. מה שהיא רוצה ומה שהיא מעידה לכל זה יש סיבה אחת: היא רוצה לזרוק אותי מהארץ"** (שם, שורה 28 ואילך). עוד הוטח בנאשם שחבלות המתלוננת תועדו בתמונות ת/1, והוא אמר: **"כשהיא יוצאת מהמקלחת היא כולה אדומה, וגם הגרון שלה אדום. העור שלה מאוד עדין. כשאני לא הייתי מגולח ונגעתי, זאת התוצאה. היתה כזאת תוצאה"** (שם, עמ' 33 שורה 1 ואילך).

37. כאמור, במהלך עדותו של הנאשם ביקשה ב"כ הנאשם להגיש מסמך - תצהיר אותו הגישה המתלוננת לבית הדין הכנסייתי, במסגרת הליכי הגירושין בין בני הזוג - אשר לפי טענת ההגנה סותר את גרסתה לפניי. ב"כ המאשימה ביקשה שהות להגיב לבקשה ואפשרתי לה את הדבר, בטרם קבלת המסמך (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 31, וההחלטה בעמ' 28). בתגובתה, שהוגשה בכתב, ציינה ב"כ המאשימה כי המסמך נושא תאריך המוקדם לעדות המתלוננת בבית המשפט, ועל כן המסמך היה צריך להיות מוצג במהלך עדותה על מנת לאפשר למתלוננת להתייחס אליו. יוער, כי הגם שב"כ המאשימה התייחסה בתגובתה למועד המסמך היא לא התייחסה לתוכנו ולטענת ההגנה הנ"ל שיש בו לסתור את גרסת המתלוננת במשפט. מכל מקום, כמסמך שלכאורה נערך על ידי המתלוננת, הגשתו - גם כמוצג הגנה - היתה צריכה להיעשות באמצעותה, ועל כן אין אפשרות בשלב זה להיעתר לבקשת ההגנה להגיש את המסמך.

ד. דין והכרעה:

38. לאחר ששמעתי את עדויות המתלוננת והנאשם, וכן שמעתי את עדי התביעה הנוספים, עיינתי במוצגים שהוגשו לפניי מטעם שני הצדדים וקראתי את סיכומי ב"כ הצדדים, שהוגשו בכתב, אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

39. הרושם המתקבל מעדותה של המתלוננת הוא העצמת גרסתה. כזכור, בשיחה עם מוקד 100 מסרה המתלוננת על תקיפה בלבד והבהירה למוקדנית מספר פעמים כי אינה זקוקה לטיפול רפואי משום שלא מדובר ב"איזו שהיא פגיעה". בשלב מסוים בשיחה עם המוקדנית אף נראה היה כי המתלוננת מוטרדת במיוחד דווקא מגורל כלבתה, שהנאשם לקחה עמו. כאן יש גם לציין שלא נערכה בדיקה רפואית לעניין החבלות שנגרמו למתלוננת - לא בסמוך לאירוע וגם לא בשלב מאוחר יותר - וכל שהוצג הוא תמונות, שבחלקן לא ניתן להבחין בדבר ובחלקן ניתן להבחין בכתמי אדמומית קלה, שלמצער קיים ספק סביר האם הם באים בגדר "חבלה של ממש".

40. רק בשלבים מאוחרים יותר - במהלך החקירה - תיארה המתלוננת תקיפה חמורה, שכאמור בעדותה בבית המשפט כללה חניקה שכמעט הביאה לעלפונה. התקיפה בוצעה, כך לטענת המתלוננת, כאשר הנאשם ישב במושב הנהג, הסתובב עם חצי גוף לכיוונה ולפת את צווארה ביד שמאל שלו. תיאור זה, במיוחד בהתחשב בכך שלא מדובר ברכב קטן ובנאשם ימני, נראה קמעא מרחיק לכת. יתר על כן,

הגם שבעדותה בבית המשפט עמדה המתלוננת על כך שהנאשם אחז בה ביד שמאל, בעימות היא ציינה שאינה יודעת עם איזו יד פגע בה הנאשם. המתלוננת גם טענה שיצאה בעצמה מהרכב, הגם שכשהוטחה בה גרסת הנאשם שהוא הוציא אותה השיבה שאינה יודעת.

41. עוד יש לציין, בהקשר זה, את מערך יחסי הכוחות בין בני הזוג, בו על פני הדברים המתלוננת לא היתה הצד החלש או המוחלש. אף מבלי להתייחס לטענות הנאשם בהקשר לסוגיית רישיון הישיבה שלו בארץ, שהיה בזמנו תלוי במתלוננת, ברי כי המתלוננת - כפי שמסרה בעדותה - לא פחדה מהנאשם כלל ובסרטון שהיא עצמה צילמה היא מדברת אליו בבוטות ובקללות נמרצות. זאת ועוד: בסרטון זה - אותו צילמה המתלוננת לצורך תיעוד מעשי עבירה של הנאשם, והעבירה למשטרה - היא לא אומרת לנאשם "נתת לי אגרופים", או "היכית אותי", אלא משתמשת במונח המתון בהרבה, "נגעת בי". עוד יש להעיר כאן, כי גם לא ברור מדוע הקלטת הסרטון הופסקה. אכן, כפי שכבר צוין, כנראה הטלפון נפל (או נזרק), וממילא נפסק צילום הנאשם, אך לא ברור מדוע גם הקלטת השמע נפסקה ולא ניתן לכך כל הסבר.

42. בנוסף, במסגרת החקירה היה מקום לגביית הודעה מאלמונית ועצם העובדה שהמתלוננת לא ביקשה שיעשו זאת אינה מצדיקה מחדל חקירתי זה. אכן, אלמונית - כמו פלוגי - לא היתה עדה לאירוע עצמו, אך מעבר לכך שנכחה בהתרחשויות שקדמו לו, המתלוננת התקשרה אליה זמן קצר אחר כך ודיברה איתה, ואלמונית אף חזרה ולקחה אותה לתחנת המשטרה להתלונן. בנסיבות אלה היה מקום לגביית הודעה ממנה אודות דברי המתלוננת (כקורבן של מעשה אלימות נטען), בפרט כאשר המתלוננת לא אמרה מאומה לפלוגי, שכאמור נכח בקרבת זירת האירוע.

43. ב"כ המאשימה הפנתה בסיכומיה לניואנסים מסוימים בגרסאות שמסר הנאשם, וביקשה ללמוד מהם על היעדר מהימנותו. ואולם, בהקשר זה יש לזכור כי עסקינן בנאשם דובר השפה הרוסית, שאמרותיו - בין בהודעתו ובין במקומות אחרים - נדרשו לתרגום, דהיינו להליך שמעצם טיבו עשוי לגרום לשינויי-משמעות קלים, שלא לומר טעויות שעלולות ליפול במסגרתו. בנוסף, לא למותר להזכיר עוד שמדובר בהליך פלילי, בו נטל ההוכחה מוטל על המאשימה, ובמידה שמעבר לספק סביר, ואינו עומד לפתחו של הנאשם.

44. המסקנה המתבקשת היא, אם כן, שעל סמך התשתית הראייתית שהובאה לפניי קשה לקבוע כיום, לאחר למעלה משנתיים ימים, מה בדיוק אירע ברכבם של המתלוננת והנאשם בערב האירוע. אכן, קיים ספק באשר לנכונות או דיוק גרסת המתלוננת, שלעניין האירועים שקרו בתוך הרכב עדותה היא עדות יחידה, דהיינו: עדות שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול את עצמו האם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע אדם על פיה. בנסיבות אלה מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם, כאמור, ליהנות, ועל כן דינו הוא לזיכוי.

45. לבסוף יש להתייחס לעתירת ב"כ המאשימה בסיפא לסיכומיה, שם היא מציינת כי באם תתקבל גרסת הנאשם, אזי יש להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם (בן זוג). זאת, נוכח דברי הנאשם שלפיהם במהלך האירוע הוא פתח את דלת הרכב, תפס בידה של המתלוננת ומשך אותה מחוץ לרכב - על אף התנגדותה (ר' בפסקה 33 דלעיל). ייאמר מיד, כפי שגם ב"כ המאשימה ציינה בסיכומיה, כי לא מדובר בגרסה חדשה של הנאשם אלא בגרסה שהוא מסר עוד בהודעתו במשטרה בסמוך להתרחשות האירוע (ר' בפסקה 26 דלעיל); ולמרות זאת היא לא נטענה בעובדות כתב האישום והנאשם לא הואשם בעבירה כלשהי לגביה.

46. בנסיבות אלה לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה החלופית הנ"ל אלא בגדרי הוראות סעיף 184 רישא לחסד"פ, הקובעות כי "**בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן**". כאמור, בכתב האישום שלפניי נטענו עובדות אחרות והנאשם אף הואשם בעבירה אחרת. בנוסף, הטענה לעבירה חלופית לא הועלתה במהלך ניהול המשפט, וממילא הנאשם לא הוזהר לגביה ולגבי הצורך שלו להתגונן ממנה. בנסיבות מצטברות אלה לא ניתן לומר כי ניתנה לנאשם "**הזדמנות סבירה להתגונן**" מפני העובדות החלופיות והעבירה החלופית, שכן על פני הדברים קו ההגנה שבו נקט אינו זהה לקו הגנה בו היה נוקט בסצנריו חלופי כאמור. מכאן, שלא מתקיים בענייננו התנאי הנ"ל, שנקבע בהוראות סעיף 184 לחסד"פ, ואין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה החלופית; וזאת אף מבלי להידרש לניתוח יסודות העבירה של תקיפה סתם ובחינת התקיימותם בהתנהגות הנאשם במהלך האירוע.

47. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"ב, 09 ינואר 2022, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות המופיעות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מצוינים.